

Arrest

nr. 30 803 van 31 augustus 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister voor Migratie- en asielbeleid,
thans de Staatssecretaris voor migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister bevoegd voor Migratie- en asielbeleid van 15 mei 2009 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. BIJVOET, die loco advocaat J. VANSPEYBROUCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER, verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn.

Op 2 december 2008 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Uit het Eurodacverslag van 2 december 2008 blijkt dat verzoeker op illegale wijze het Dublingebied via Griekenland is binnengekomen en dat er reeds vingerafdrukken werden afgenomen in Griekenland op 26 september 2009.

Op 2 februari 2009 richten de Belgische autoriteiten een overnameverzoek aan de Griekse autoriteiten bij toepassing van artikel 10 van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Europese Verordening 343/2003)

Bij gebrek aan antwoord van de Griekse asielinstanties binnen de reglementair voorziene termijn van 2 maanden na het verzoek tot overname, wordt Griekenland op basis van artikel 18.7 van de voormelde Europese Verordening geacht stilzwijgend in te stemmen met de overname. Dit wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken met een brief van 17 april 2009 meegedeeld aan de Griekse instanties.

Op 15 mei 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

"(...)

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art.10§1 van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Betrokkene heeft op illegale wijze de grens overschreden met Griekenland, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste documenten, en de Griekse overheid heeft met een Tacit Agreement van 12/11/2008 impliciet ingestemd met de vraag tot overname van bovengenoemde persoon.

Uit het Eurodacverslag van 02/12/2008 blijkt dat betrokkene op illegale wijze het Dublingebied via Griekenland is binnengekomen en dat er zijn vingerafdrukken werden genomen op 26/09/2008.

Betrokkene verklaart dat hij uit Afghanistan is vertrokken en dat hij via Iran en Turkije in een voor hem onbekend land was terecht gekomen. Daar werd hij door de politie tegengehouden en werden zijn vingerafdrukken genomen. Betrokkene benadrukt dat zijn vingerafdrukken 'gedwongen' werden genomen. In die zin dient te worden opgemerkt dat het de Griekse autoriteiten toekomt om souverain te beslissen om personen die zich illegaal op hun grondgebied bevinden, tegen te houden en hun vingerafdrukken te laten nemen.

Betrokkene heeft Griekenland vrijwillig verlaten en zou via Italië en Frankrijk naar België zijn gekomen waar hij op 02/12/2008 asiel heeft aangevraagd op de dienst Vreemdelingenzaken.

Bij zijn asielaanvraag in België op 02/12/2008 verklaart betrokkene minderjarig te zijn. Een leeftijdsbepaling dd. 16/12/2008 d.m.v. een medisch onderzoek door het Universitair Ziekenhuis te Leuven gaf als resultaat dat betrokkene een leeftijd heeft van "20,3 jaar, met een standaarddeviatie van een 2 tal jaar". Betrokkene is dus meer dan 18 jaar oud en is dus meerderjarig.

Op 02/02/2009 werd een overnameverzoek op basis van art. 10§1 van de Dublin Verordening aan de Griekse autoriteiten verstuurd. Op 02/04/2009 hadden de Belgische autoriteiten nog geen antwoord van Griekenland ontvangen. Als gevolg hiervan en op basis van art. 18§7 van de Dublin Verordening wordt Griekenland de verantwoordelijke staat en dient Griekenland over te gaan tot terugname van bovengenoemde persoon.

Griekenland heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek.

De Griekse autoriteiten hebben bovendien de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimum normen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht omgezet. Er is geen gegeven

voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn. Door de directe werking van deze hogervermelde Europese richtlijnen heeft betrokkene wel degelijk de garantie dat hij bij zijn aankomst in Griekenland onmiddellijk een asielaanvraag aldaar kan indienen. Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties wordt niet door de Dublinverordening voorzien enerzijds omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening zelf en anderzijds omdat de lidstaten in de preambule van het Europese Unie- Verdrag onderschreven hebben de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Daarnaast moet worden vastgesteld dat Griekenland, een Europese lidstaat die bovendien ook de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Daarnaast moet worden vermeldt dat het Hof van Justitie op 22.10.2008 de zaak C130/08 (met betrekking tot het niet naleven van Griekenland van haar verplichtingen onder de Dublinverordening) inmiddels uit hun register heeft geschrapt.

De Griekse autoriteiten zullen tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Betrokkene verzoekt de Belgische asielinstanties om zijn asielaanvraag toch in België te behandelen. Hij zegt dat hij van in het begin België gekozen had als eindbestemming omdat hij had gehoord dat België beter is dan de rest van Europa en dat 'men' hier respectvol wordt behandeld. Ook betrokkenes advocaat stelt in zijn schrijven van 09/04/2009 dat betrokkenes asielaanvraag in België dient te worden behandeld. In die zin dient het volgende te worden gesteld.

Ten eerste is België volgens art 3 § 2 van de Dublin II Verordening niet verplicht om de asielaanvraag van betrokkene omwille van humanitaire redenen toch in België te behandelen.

Ten tweede is het een vaststaand gegeven dat verzoeker op illegale wijze via Griekenland het Schengengebied is binnengekomen, dat zijn vingerafdrukken daar werden genomen. Het is bijgevolg toch niet onredelijk dat de minister, conform de verordening 343/2003/EG, aan de Griekse autoriteiten heeft gevraagd om verzoeker over te nemen. Het feit dat de Belgische bevoegde overheid geen gebruik maakt van een discretionaire bevoegdheid doet geen afbreuk aan deze vaststelling." In casu dient te worden benadrukt dat Griekenland een volwaardig lid van de Europese Unie is en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden, zodat er in principe geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat verzoeker voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Griekenland dan in België zou genieten (RvS, nr. 170.662, 27 april 2007)."

Betrokkene diende in Griekenland geen asielaanvraag in zodat allerminst kan worden geacht vast te staan dat betrokkenes rechten aldaar niet zullen worden gerespecteerd. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat na zijn terugkeer naar Griekenland zijn rechten aldaar niet zullen worden gerespecteerd, nu Griekenland, net als België, gebonden is aan de internationale en Europese basisregels. In die zin dient te worden benadrukt dat betrokkene zijn rechten in Griekenland dient uit te putten en zich desgevallend aldaar tot de bevoegde autoriteiten dient te wenden indien hij van oordeel is dat zijn asielaanvraag niet met de nodige zorg zal worden behandeld. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa. Betrokkene verklaart dat hij gezond is. Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van de Verordening.

Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten en zal hij overgedragen worden aan de bevoegde Griekse autoriteiten.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

In eerste middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van de artikelen 11, 13 en 14 van de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten en van het artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoeker verwijst vooreerst naar bepaalde onderdelen van de motivering van de bestreden beslissing. Verzoeker argumenteert dat de verwerende partij geen rekening houdt met de reële precaire situatie in de praktijk. De Griekse overheid werd volgens verzoeker op 19 maart 2007 door het Hof van Justitie veroordeeld wegens de niet-vaststelling binnen de gestelde termijn van de bepalingen die nodig zijn om te voldoen aan de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvangen van asielzoekers in de lidstaten. Deze procedure werd volgens verzoeker ingesteld ten aanzien van de totaliteit van deze richtlijn, zodat kan worden aangenomen dat een schending van de volledige Richtlijn wordt onderzocht. In elk geval kan er volgens verzoeker worden gewezen op een schending van de artikelen 11, 13, 14 Richtlijn 2003/9/EG welke directe werking hebben en concrete verplichtingen inhouden.

Daarnaast wijst verzoeker erop dat de Europese Commissie reeds een inbreukenprocedure tegen Griekenland heeft opgestart wegens de niet naleving van de Europese Verordening 343/2003 daar er te weinig garanties worden voorzien voor terugkerende asielzoekers. De Europese Commissie heeft op 31 januari 2008 geoordeeld om deze zaak door te verwijzen naar het Hof van Justitie te Luxemburg. Het UNCHR zou volgens verzoeker in juli 2007 haar bezorgdheid hebben geuit omtrent het gebrek aan waarborgen voor asielzoekers die teruggestuurd worden naar Griekenland in het kader van de Europese Verordening 343/2003. Het betreft hier vooral asielzoekers wiens asielprocedure onderbroken is doordat ze tijdens de procedure Griekenland hebben verlaten en dus risico lopen op refoulement. Verzoeker licht toe dat dit betrekking heeft op de praktijk van de Griekse asielinstanties om onderbroken asielprocedures niet meer terug te openen na terugkeer in het kader van de Europese Verordening 343/2003. De Griekse overheid heeft deze praktijk gewijzigd, doch met ruim onvoldoende garanties op een volwaardig onderzoek. Vervolgens citeert verzoeker een tekst met vertaling van het standpunt van het UNCHR hieromtrent van 15 april 2008 en van 2 april 2009 waarin UNCHR het standpunt van 15 april 2008 uitdrukkelijk bevestigt.

Verzoeker stelt dat er in zijn dossier na 2 maanden, van 2 februari 2009 tot 2 april 2009 geen antwoord werd verkregen van de Griekse overheid en dat in het kader van zijn "tacit agreement" dossier, Griekenland als verantwoordelijke lidstaat wordt geacht. Vervolgens verwijst verzoeker naar twee arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, met name het arrest van 10 april 2009 nr. 25 959 en een tweede arrest van 10 april 2009 nr. 39 941 waarin uitdrukkelijk zou zijn gesteld dat in het kader van het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel, het aangewezen is dat in casu garanties worden verkregen van Griekenland dat de asielaanvraag van verzoeker na de overdracht zal worden behandeld. Verzoeker meent dan ook dat de verwerende partij op de hoogte was van dit standpunt van de Raad en alsnog de bestreden beslissing nam zonder enige garanties te hebben verkregen van Griekenland voor een effectieve behandeling van zijn asielaanvraag. De zorgvuldigheidsplicht is dan ook geschonden volgens verzoeker. Hieromtrent citeert verzoeker een onderdeel van een arrest van 10 november 2008 met nummer 18 597 van de Raad. Ten slotte stelt verzoeker dat niet blijkt dat de verwerende partij het uitdrukkelijk verzoek van UNCHR van 2 april 2009 om geen asielzoekers naar Griekenland terug te sturen en de verantwoordelijkheid voor de afhandeling van deze asielverzoeken op

zich te nemen overeenkomstig artikel 3, lid 2 van de Dublin Verordening, heeft betrokken bij de voorbereiding van de bestreden beslissing.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 2 december 2008 een asielaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten. De verwerende partij is verplicht bij een meervoudige asielaanvraag om op grond van het artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, aan de hand van de criteria vastgesteld door de Europese Verordening 343/2003 na te gaan welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag. Uit het administratief dossier blijkt dat er in Griekenland op 26 september 2008 reeds vingerafdrukken werden genomen van verzoeker. Op grond hiervan richtte de Belgische Staat een overnameverzoek tot Griekenland op grond van artikel 10, van de Europese Verordening 343/2003 op 2 februari 2009. Tevens blijkt uit het administratief dossier dat Griekenland niet reageerde op het voormelde overnameverzoek. Artikel 18.7 van de Europese Verordening 343/2003 bepaalt dat *“het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden en van de in lid 6 bedoelde termijn van een maand, staat gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.”* Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de vaststelling dat op grond van artikel 10 in samenhang met artikel 18, 7 van de Europese Verordening 343/2003, Griekenland de lidstaat is die bevoegd is voor de behandeling van de asielaanvraag, niet betwist.

Verzoeker betwist enkel de motieven met betrekking tot de juridische situatie van Griekenland en brengt een reeks standpunten aan van UNCHR van juli 2007, van 15 april 2008 en van 2 april 2009 bij waarvan hij meent dat ze aantonen dat hij niet de kans zal krijgen om asiel aan te vragen of dat zijn asielaanvraag er niet correct zal worden behandeld. Uit het administratief dossier blijkt dat bij het Dublin-interview expliciet aan verzoeker werd gevraagd of er een specifieke reden is waarom verzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen. Verzoeker antwoordde het volgende: *“Van in het begin heb ik België gekozen als eindbestemming. Ik hoorde dat België beter is dan de rest van Europa, je wordt hier respectvol behandeld.”* De Raad stelt aldus vast dat verzoeker nooit te kennen heeft gegeven dat hij in Griekenland moeilijkheden ondervond om een asielaanvraag in te dienen of dat hij er slecht werd behandeld. Hij verklaarde enkel dat er reeds vingerafdrukken werden afgenomen in Griekenland. Ook in het kader van zijn verzoekschrift verwijst verzoeker enkel naar de verschillende standpunten van het UNCHR zonder enige vorm van bewijs dat ook hij zich in dergelijke situatie zal bevinden. Een rapport of een aanbeveling betreft een algemene situatie, zodat niet zonder meer kan worden gesteld dat elke asielzoeker in Griekenland een onheuse behandeling wacht. Het feit dat rapporten erop wijzen dat dit in de praktijk niet altijd even vlot verloopt, toont niet aan dat verzoeker zijn asielaanvraag niet of niet correct zal worden behandeld.

De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing eveneens terecht wordt aangegeven dat de richtlijn 2003/9/EG, de richtlijn 2004/83/EG en de richtlijn 2005/85/EG in het Griekse recht zijn omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat Griekenland zich de voorbije maanden niet enkel heeft beperkt tot het omzetten van de Richtlijnen. Griekenland heeft ook praktische maatregelen genomen om te garanderen dat deze regelgeving daadwerkelijk wordt geïmplementeerd op het terrein. Dit blijkt uit de informatie die door de Griekse autoriteiten en andere Europese lidstaten aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd bezorgd en die ook in het kader van de huidige procedure werden neergelegd. Daarnaast moet worden vastgesteld dat Griekenland een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België gebonden is. De asielaanvraag van verzoeker zal noodzakelijkerwijs behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, zodat er in principe geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat de verzoekende partij voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Griekenland dan in België zou genieten (RvS 27 april 2007, nr. 170.662). Er dient derhalve te worden uitgegaan van het feit dat de basisnormen die in deze richtlijnen worden voorzien in Griekenland in rechte gegarandeerd zijn (EHRM, 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk: *“The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives”*) en dat indien de Griekse overheden alsnog,

in de praktijk, in gebreke zouden blijven om aan bepaalde verplichtingen tegemoet te komen, de naleving van deze verplichtingen die gegarandeerd worden door de richtlijnen hoe dan ook, via gerechtelijke weg, kan afgedwongen worden (EHRM, 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk: *“Quite apart from these considerations, and from the standpoint of the Convention, there is nothing to suggest that those returned to Greece under the Dublin Regulation run the risk of onward removal to a third country where they will face ill-treatment contrary to Article 3 without being afforded a real opportunity, on the territory of Greece, of applying to the Court for a Rule 39 measure to prevent such.”*). Griekenland is immers een lidstaat van de Europese Unie en derhalve een rechtsstaat. De verwerende partij kan eveneens worden gevolgd waar zij stelt dat België als lidstaat niet de wettelijke mogelijkheid heeft om controle uit te oefenen op een andere lidstaat. Tevens brengt de verwerende partij ook stukken bij waaruit blijkt dat de Griekse autoriteiten, rekening houdende met de grote toevloed aan asielzoekers waarmee het land geconfronteerd wordt, de opvang van de asielaanvragers toch hebben geoptimaliseerd en de randvoorwaarden om tot een correcte behandeling van een asielaanvraag te komen hebben aangepast. Zo blijkt uit de stukken neergelegd door de verwerende partij en meer bepaald de opmerkingen van de Helleense regering, d.d. 8 mei 2009, op het verzoekschrift nr. 49950/08 neergelegd voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, dat de veiligheidsdienst van de luchthaven van Athene belast is met de opvang van het grootste aantal vreemdelingen die in het kader van de toepassing van de Dublin Verordening naar Griekenland worden overgebracht. Van bij hun aankomst blijkt dat elke vreemdeling die verklaart dat hij een asielverzoek wenst in te dienen op de hoogte wordt gebracht van zijn rechten en plichten. Vervolgens wordt de door de wet bepaalde procedure ingesteld, wordt de verzoeker gehoord en worden zijn persoonsgegevens geregistreerd. De Griekse autoriteiten vermelden dat de vreemdeling, voor een periode van niet langer dan drie dagen wordt ondergebracht in een speciale kamer van de veiligheidsdienst van de Luchthaven van Athene tot de opvangprocedure is vervuld. In de loop van het verhoor worden tolken voorzien. Wat betreft het verloop van de asielverzoeken stellen de Griekse overheden dat de asielverzoeken ten gronde en op individuele basis worden onderzocht. Tevens stellen de Griekse autoriteiten ook nog dat elke vreemdeling die asiel aanvraagt tijdens alle fases van de procedures kan verschijnen met zijn advocaat, dat de aanwezigheid van een tolk werd geïnstitutionaliseerd en er inspanningen worden gedaan om te voldoen aan de behoefte van interpretatie in alle betrokken diensten, met medewerking van NGO's die de asielzoeker gratis bijstaan. Verzoeker brengt in dit opzicht geen concrete aanwijzingen bij, laat staan bewijzen, die aantonen dat zijn asielaanvraag niet met de nodige zorg en garanties in Griekenland kan behandeld worden en dat hij het risico loopt om slachtoffer te worden van het gebrekkig functioneren van de opvang en behandeling van asielzoekers in Griekenland.

Gelet op het feit dat de asielprocedure in Griekenland grondig hervormd werd in de loop van het jaar 2008 kan verzoeker zich hoe dan ook niet meer dienstig beroepen op verslagen en andere documenten die slechts de situatie in Griekenland in aanmerking nemen voorafgaand aan de doorgevoerde hervorming en waarvan de actualiteitswaarde niet meer blijkt.

Waar verzoeker verwijst naar het feit dat de Griekse Republiek op 19 maart 2007 werd veroordeeld door het Hof van Justitie wegens de niet-vaststelling binnen de gestelde termijn van de bepalingen die nodig zijn om te voldoen aan de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten en waar zij stelt dat deze procedure werd ingesteld ten aanzien van de totaliteit van de Richtlijn zodat kan gewezen worden op een schending van de artikelen 11, 13 en 14 van deze richtlijn, merkt de Raad op dat die veroordeling dateerde van vóór de omzetting van de richtlijn door Griekenland. Ondertussen heeft Griekenland wel degelijk de Richtlijn 2003/9/EG omgezet in haar nationaal recht, zodat verzoekers kritiek niet meer actueel is en niet meer dienstig kan worden aangevoerd. Een schending van de artikelen 11, 13 en 14 van de Richtlijn 2003/9/EG wordt niet aannemelijk gemaakt.

De Raad wijst er tevens op dat de inbreukenprocedure die de Europese Commissie bij het Hof van Justitie van de Europese gemeenschappen (zaak C-130/08) tegen Griekenland heeft ingesteld van de rol werd geschrapt.

Verzoeker brengt geen enkel argument in concreto aan dat aantoonde dat in zijn hoofde de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen en deze correct behandeld te zien faalt en op welke wijze dit faalt. Verzoeker heeft, terwijl hem expliciet gevraagd werd waarom hij wil dat België en niet Griekenland zijn asielaanvraag behandeld, enkel verklaard *“Van in het begin heb ik België gekozen als eindbestemming. Ik hoorde dat België beter is dan de rest van Europa, je wordt hier respectvol behandeld.”* Gelet op deze verklaring van verzoeker en gelet op de bovenstaande uiteenzetting kan vastgesteld worden dat de verwerende partij terecht en op redelijke wijze oordeelde dat er *“geen concrete basis is om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art.3§2 of art 15 van de verordening”*. Dienaangaande kan worden opgemerkt dat verwerende partij de mogelijkheid voorzien in het artikel 3§2 van de Europese Verordening 343/2003 wel heeft betrokken bij de voorbereiding van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel stelt de Raad vast dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Waar verzoeker aanvoert dat in het kader van het respect van het zorgvuldigheidsbeginsel het aangewezen is dat in casu garanties worden verkregen van Griekenland dat de asielaanvraag van verzoeker na de overdracht zal worden behandeld, treedt de Raad het standpunt van de verwerende partij bij waar zij stelt dat *“Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties wordt niet door de Dublinverordening voorzien enerzijds omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening zelf en anderzijds omdat de lidstaten in de preambule van het Europese Unie- Verdrag onderschreven hebben de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.”*

De Raad benadrukt nogmaals dat Griekenland een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België gebonden is. De asielaanvraag van verzoeker zal noodzakelijkerwijs behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, zodat er in principe geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat de verzoeker voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Griekenland dan in België zou genieten. Bovendien blijkt uit bovenstaande bespreking dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij geen asielaanvraag zal kunnen indienen bij aankomst op het Griekse grondgebied. Bijgevolg getuigt het niet van onzorgvuldigheid om geen bijkomende garanties aan Griekenland te vragen.

Wat betreft de twee arresten van de Raad waar verzoeker zich op beroept om aan te tonen dat de overheid daadwerkelijk garanties moet bieden dat er toegang zal zijn tot een asielpprocedure, met name het arrest van 10 april 2009 nr. 25 959 en een tweede arrest van 10 april 2009 nr. 39 941, wijst de Raad er vooreerst op dat beide arresten zijn gewezen na indiening van een vordering bij uiterste dringende noodzakelijkheid en dat deze personen in kwestie als “moeilijk te herstellen ernstig nadeel” hebben aangetoond dat de situatie die beschreven wordt in de rapporten van het UNCHR en andere bronnen die zij aanhaalden daadwerkelijk betrekking had op hun persoonlijke situatie. Mede gelet op het feit dat Griekenland in beide zaken tevens geen garantie gaf tot het daadwerkelijk behandelen van hun asielaanvraag, werd het zorgvuldigheidsbeginsel in beide gevallen geschonden geacht. Bijgevolg kan verzoeker zich niet dienstig beroepen op deze arresten, daar deze arresten niet toepasbaar zijn op de situatie in casu. Tevens wijst de Raad erop dat in de huidige continentale rechtstraditie rechterlijke beslissingen geen precedentwaarde hebben.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Wat betreft de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, benadrukt de Raad dat een schending slechts kan vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 999, nr. 82.301), wat in casu, zoals blijkt uit bovenstaande uiteenzetting, niet het geval is. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Een schending van artikel 3 van het EVRM toont verzoeker evenmin aan, daar voor een schending van artikel 3 van het EVRM verzoeker immers moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Het is aan verzoeker, die dergelijk risico aanvoert, om zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering, een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling of een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM geschonden kan worden volstaat niet om van een schending van artikel 3 van het EVRM te kunnen spreken.

Dienaangaande verwijst de Raad enerzijds naar hetgeen hiervoor reeds werd vermeld met name dat een rapport of een aanbeveling een algemene situatie betreft, zodat niet zonder meer kan worden gesteld dat verzoeker in Griekenland een onheuse behandeling wacht en dat verzoeker, terwijl hem expliciet gevraagd werd waarom hij wil dat België en niet Griekenland zijn asielaanvraag behandelt, enkel louter heeft verklaard "*Van in het begin heb ik België gekozen als eindbestemming. Ik hoorde dat België beter is dan de rest van Europa, je wordt hier respectvol behandeld*". Hij verklaarde tevens dat er reeds vingerafdrukken zijn afgenomen in Griekenland zonder enige melding van mensonterende behandeling aldaar. Verzoeker brengt geen enkel concreet, op zijn persoonlijke situatie betrokken feit aan en toont hiermee niet aan dat de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. In zoverre verzoeker verwijst naar een veroordeling van Griekenland door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot de opsluiting van asielzoekers, dient te worden vastgesteld dat verzoeker nalaat aan te tonen dat de feitelijke omstandigheden in deze zaak dezelfde zijn. Bovendien blijkt dat de feiten van deze zaak dateren van 2007, dus nog voor de omzetting van de Richtlijnen door Griekenland.

Verzoeker toont niet aan op basis van persoonlijke ervaringen dat hij reeds het slachtoffer was of kan worden van folteringen of van onmenselijke en vernederende behandelingen en/of bestraffingen, zodat een schending van het artikel 3 van het EVRM niet wordt aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 18 en 19 van de verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Europese Verordening 343/2003)

Verzoeker voert aan dat de Europese Verordening 343/2003 voorziet dat na de twee maanden waarbinnen een antwoord van de aangesproken lidstaat moet worden bekomen, de verwerende partij verzoeker diende in kennis te stellen van het gegeven dat zij een verzoek tot overname had gedaan waarop na twee maanden nog steeds geen antwoord was gekomen. Hij stelt dat de verwerende partij niet zorgvuldig heeft gehandeld - wat men volgens verzoeker toch kan verwachten van een openbare overheid- aangezien de verwerende partij hem maandelijks opriep om zich aan te melden, totdat zij

uiteindelijk de bestreden beslissing nam en verzoeker werd gearresteerd om hem uiteindelijk te kunnen overdragen. Hieromtrent verwijst verzoeker naar een nota van 13 februari 2009 van het Belgische Comité voor Hulp aan Vluchtelingen.

Verzoeker licht toe dat hij op 2 december 2008 een asielaanvraag indiende en dat hij vervolgens op interview diende te komen bij de verwerende partij op 16 januari 2009, hetgeen werd uitgesteld naar 25 februari 2009, vervolgens naar 19 maart 2009, vervolgens naar 17 april 2009 en tenslotte naar 15 mei 2009. Op 15 mei 2009 werd plots een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten betekend aan verzoeker samen met een beslissing tot vasthouden in een welbepaalde plaats. Verzoeker betoogt dat dergelijke houding voor hem, als asielzoeker die zich in een kwetsbare positie bevindt, geen juridische zekerheid biedt tot de toegang van de procedure. De verwerende partij maakt zich volgens verzoeker schuldig aan een schending van de motivatie -en de zorgvuldigheidsplicht van het artikel 18 en 19 van de Europese Verordening 343/2003, alsook van het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur. Dienaangaande verwijst verzoeker naar het artikel 18 van de Europese Verordening 343/2003 dat nochtans stelt dat de lidstaat die om overname wordt verzocht, de nodige naspeuringen verricht en reageert op het verzoek tot overname van de asielzoeker binnen de twee maanden nadat hij het heeft ontvangen. Deze termijn kan verkort worden, maar niet verlengd. Hij verwijst tevens naar het artikel 19 van de Europese Verordening 343/2003 dat volgens verzoeker inhoudt dat de verzoekende staat de beslissing aan de betrokken persoon meedeelt en motiveert en indicaties moet geven omtrent de termijn om de overdracht uit te voeren. In casu zou de verwerende partij reeds op 2 april 2009 op de hoogte zijn geweest van het feit dat Griekenland geen antwoord had gegeven op haar overnameverzoek van 2 februari 2009, terwijl hieromtrent niets werd meegedeeld aan verzoeker toen hij zich op 17 april 2009 voor de vijfde maal aanbood bij de verwerende partij. Op 15 mei 2009 riep de verwerende partij verzoeker gewoon weer op om de bestreden beslissing aan hem te betekenen op grond van een "tacit agreement" tot overbrenging van verzoeker naar Griekenland. Verzoeker voert aan dat dit manifest in strijd is met de artikelen 18 en 19 van de Europese Verordening 343/2003 alsook met het zorgvuldigheidsverplichting en het beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt tenslotte dat de verwerende partij ook de advocaat van verzoeker hier van niet op de hoogte bracht, terwijl zijn raadsman nochtans uitdrukkelijk verzocht om de asielaanvraag van verzoeker in België te behandelen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 2 december 2008 een asielaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten. Uit het Eurodacverslag van 2 december 2008 bleek dat verzoeker op illegale wijze in het Dublingebied via Griekenland is binnengekomen en dat er reeds vingerafdrukken werden afgenomen op 26 september 2008. Op 2 februari 2009 richtten de Belgische autoriteiten een overnameverzoek aan de Griekse autoriteiten bij toepassing van artikel 10 de Dublin-II-verordening. Bij gebrek aan antwoord van de Griekse asielinstanties binnen de reglementair voorziene termijn van twee maanden na het verzoek tot overname, wordt Griekenland op basis van artikel 18.7 van de voormelde Europese Verordening geacht stilzwijgend in te stemmen met de overname. Dit werd door de verwerende partij met een brief van 17 april 2009 meegedeeld aan de Griekse asielinstanties. Op 15 mei 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Het artikel 18 van de Europese Verordening 343/2003 luidt als volgt:

- "1. De lidstaat die om overname wordt verzocht, verricht de nodige naspeuringen en reageert op het verzoek tot overname van de asielzoeker binnen twee maanden nadat hij het heeft ontvangen.*
- 2. Voor het afhandelen van de in deze verordening vastgestelde procedure ter bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor het behandelen van een asielverzoek, worden bewijsmiddelen en indirecte bewijzen gebruikt.*
- 3. Overeenkomstig artikel 27, lid 2, worden twee lijsten opgesteld die op gezette tijden worden getoetst en waarin volgens onderstaande criteria de bewijsmiddelen en indirecte bewijzen worden vermeld:*
  - a) Bewijsmiddelen*

i) Dit zijn formele bewijzen die overeenkomstig de verordening de verantwoordelijkheid bepalen, zolang er geen bewijs is van het tegendeel.

ii) De lidstaten leveren het comité van artikel 27 modellen van de verschillende soorten administratieve documenten, overeenkomstig de in de lijst van formele bewijzen gegeven type-indeling.

b) Indirecte bewijzen

i) Dit zijn aanwijzingen die, hoewel weerlegbaar, in sommige gevallen voldoende kunnen zijn, overeenkomstig de bewijskracht die eraan wordt toegekend.

ii) De kracht van bewijs van deze aanwijzingen wordt, in samenhang met de verantwoordelijkheid voor de afhandeling van het asielverzoek, per geval bekeken.

4. De bewijsvereisten mogen niet verder gaan dan noodzakelijk is voor de correcte toepassing van deze verordening.

5. Indien formele bewijzen ontbreken, erkent de aangezochte lidstaat zijn verantwoordelijkheid wanneer de indirecte bewijzen samenhangend, verifieerbaar en voldoende gedetailleerd zijn om vast te stellen welke lidstaat verantwoordelijk is.

6. Indien de verzoekende lidstaat, overeenkomstig artikel 17, lid 2, met spoed om antwoord vraagt, stelt de aangezochte lidstaat alles in het werk om zich te houden aan de gevraagde termijn. In uitzonderlijke gevallen, waarin kan worden aangetoond dat de behandeling van een verzoek tot overname van een asielzoeker buitengewoon complex is, kan de aangezochte lidstaat na de gevraagde termijn antwoorden, maar in ieder geval binnen een maand. In dergelijke situaties moet de aangezochte lidstaat zijn besluit om later te antwoorden, binnen de oorspronkelijk gevraagde termijn meedelen aan de verzoekende lidstaat.

7. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden en van de in lid 6 bedoelde termijn van een maand, staat gelijk met aanvaarding van het overnameverzoek en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.”

Uit het artikel 18 van de Europese Verordening 343/2003 kan afgeleid worden dat Griekenland vanaf het verzoek tot overname, in casu 2 februari 2009 tot 2 april 2009 de tijd had om te antwoorden op het overname verzoek van België. De Raad stelt vast dat voormelde termijn op 2 april 2009 was verstreken zodat Griekenland het overnameverzoek vanaf deze datum impliciet aanvaardde op grond van het artikel 18.7 van de Europese Verordening 343/2003. Uit de stukken van het administratief dossier en meer bepaald uit de brief die door de Dienst Vreemdelingenzaken aan de Griekse overheid werd verstuurd op 17 april 2009 wordt expliciet meegedeeld dat de Griekse overheid overeenkomstig artikel 18 van de Europese Verordening 343/2003 geacht wordt in te stemmen met de vraag tot overname. Verzoeker betwist ook niet dat de termijn van twee maanden verstreken is en dat Griekenland ingevolge het verstrijken van deze termijn de bevoegde lidstaat is. Een schending van artikel 18 van de Verordening 343/2003 wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het artikel 19 van de Europese Verordening 343/2003 luidt als volgt:

“1. Wanneer de aangezochte lidstaat instemt met de overname van een asielzoeker, stelt de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, de asielzoeker in kennis van de beslissing om het asielverzoek niet te behandelen en van de verplichting om de asielzoeker over te dragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling.

2. De in lid 1 bedoelde beslissing wordt gemotiveerd. In de kennisgeving wordt vermeld binnen welke termijn de overdracht zal plaatsvinden en, indien de asielzoeker zich op eigen gelegenheid naar de verantwoordelijke lidstaat begeeft, waar en wanneer hij zich in die lidstaat moet melden. Tegen deze beslissing kan beroep of bezwaar worden aangetekend. Dit heeft geen opschortende werking voor de overdracht, tenzij het gerecht of de bevoegde instantie, indien de nationale wetgeving daarin voorziet, naar gelang van het geval een andersluidende beslissing neemt.

3. De asielzoeker wordt overeenkomstig de nationale wetgeving door de lidstaat waar het verzoek is ingediend, na overleg tussen de betrokken lidstaten overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat

zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het overnameverzoek of vanaf de beslissing op het beroep of op het verzoek tot herziening wanneer dit opschortende werking heeft.

De verzoekende lidstaat verstrekt de asielzoeker zo nodig een doorlaatbewijs overeenkomstig het volgens de in artikel 27, lid 2, bedoelde procedure goedgekeurde model.

De verantwoordelijke lidstaat laat de verzoekende lidstaat weten dat de asielzoeker is aangekomen of dat hij zich niet binnen de gestelde termijn heeft gemeld.

4. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, berust de verantwoordelijkheid bij de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend. Indien de overdracht wegens detentie van de asielzoeker niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de asielzoeker onderduikt.

5. Aanvullende regels inzake de tenuitvoerlegging van de overdracht kunnen worden vastgesteld volgens de in artikel 27, lid 2, bedoelde procedure.”

De Raad benadrukt dat het artikel 19 van de Europese Verordening 343/2003 enkel stelt dat de verwerende partij de asielzoeker in kennis dient te stellen van de beslissing om het asielverzoek niet te behandelen en dat deze beslissing dient te worden gemotiveerd. Nergens wordt bepaald dat dit diende te gebeuren na het verstrijken van de voormelde termijn van 2 maanden, waarvan sprake in het artikel 18 van de Europese Verordening 343/2003. De termijn van 2 maanden waarvan sprake in het artikel 18 van de Europese Verordening 343/2003 is van toepassing op de aangezochte lidstaat, in casu Griekenland die geacht wordt het overnameverzoek te aanvaarden indien er binnen de termijn van twee maanden na het verzoek tot overname geen antwoord wordt gegeven aan de verzoekende staat.

Het artikel 18 van de Europese Verordening 343/2003, noch het artikel 19 van de Europese Verordening 343/2003 legt de verplichting op ten aanzien van verwerende partij om verzoeker in kennis te stellen van het feit dat Griekenland niet antwoordde op het overnameverzoek van België op het moment dat de voormelde termijn van 2 maanden verstrijkt.

Conform artikel 19 van de Europese Verordening 343/2003 deelt de verwerende partij door middel van de bestreden beslissing aan verzoeker mee dat zij zijn asielverzoek niet zal behandelen en geeft zij ook de redenen op waarom zij zijn asielverzoek niet zal behandelen. Een schending van artikel 19 van de Europese Verordening 343/2003 wordt niet aangetoond..

De verwerende partij heeft haar beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereidt, gezien het correcte procedureverloop conform de Europese Verordening 343/2003 en verzoeker toont tevens niet aan dat de bestreden beslissing niet gestoeld is op een correcte feitenvinding. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op 17 april 2009 een brief opstuurde naar Griekenland met de melding dat de termijn van 2 maanden was verstreken en dat Griekenland op grond van het artikel 18.7 van de Europese Verordening 343/2003, de verantwoordelijke lidstaat is van de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker. In navolging van de verplichting die het artikel 19 van Europese Verordening 343/2003 oplegt stelde de verwerende partij verzoeker op 15 mei 2009 in kennis van de bestreden beslissing en de bijhorende motieven op basis waarvan tot de bestreden beslissing werd besloten. Waar verzoeker stelt dat het niet van zorgvuldigheid getuigt om hem zonder enige duiding zes maal te laten opdraven, teneinde hem de laatste maal te arresteren en op te sluiten, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoekers kritiek gericht is tegen de wijze waarop de behandeling van zijn asielverzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken is verlopen doch niet op de bestreden beslissing zelf, zodat niet kan worden ingezien hoe dergelijke kritiek tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing zou kunnen leiden. Verder wordt vastgesteld dat verzoeker een asielaanvraag indiende op het Belgische grondgebied, niettegenstaande hij via Griekenland het Schengen-grondgebied is binnengekomen. Verzoeker heeft meteen meegedeeld dat zijn vingerafdrukken reeds in Griekenland werden genomen en dit werd ook bevestigd door de Eurodac-hit. In tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen, blijkt dat verzoeker op 16 januari 2009 werd gehoord en dat op diezelfde dag een overnameverzoek werd opgesteld. Dit overnameverzoek is verzoeker bekend vermits het hem werd

voorgelezen in een taal die hij machtig is en hem ter ondertekening werd voorgelegd. Vervolgens werd aan verzoeker meegedeeld dat hij op 25 februari 2009 diende terug te komen. Verzoeker kan niet voorhouden dat hij niet wist waarom hij diende terug te komen nu hij zelf het overnameverzoek diende te ondertekenen. Aangezien de Griekse autoriteiten niet reageerden werd verzoeker telkenmale gevraagd om op latere datum terug te komen. Dienaangaande wijst de Raad erop dat het zonder meer mondeling meedelen dat er van Griekenland nog geen ‘reactie’ is gekomen meer onduidelijkheid zou creëren voor verzoeker en niet conform het artikel 19 van de Europese Verordening 343/2003 zou zijn, aangezien er op dat moment nog geen beslissing kon worden voorgelegd waarbij met zekerheid kon worden gesteld dat Griekenland de bevoegde lidstaat is, noch kon verzoeker op dat moment in kennis worden gesteld van het geheel van motieven op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen. Verzoeker stelt wel terecht dat hem ook op 17 april 2009 werd meegedeeld dat hij later diende terug te komen, terwijl de termijn van twee maanden voor een overnameakkoord door Griekenland reeds verstreken was, doch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken Griekenland op 17 april 2009 heeft aangeschreven met de mededeling dat de Griekse overheid overeenkomstig artikel 18 van de Europese Verordening 343/2003 geacht wordt in te stemmen met de vraag tot overname. Het is niet onzorgvuldig van de verwerende partij om nog even te wachten of de Griekse overheid reageert op de brief van 17 april 2009 alvorens verzoeker definitief op de hoogte te stellen van de vaststelling dat Griekenland de bevoegde lidstaat is. Dit komt de juridische zekerheid enkel ten goede. Een schending van de zorgvuldigheidsverplichting wordt niet aannemelijk gemaakt.

De Raad stelt vast dat verwerende partij geheel correct en redelijk heeft gehandeld conform de artikelen 18 en 19 van de Europese Verordening 343/2003, zodat kan vastgesteld worden dat deze artikelen niet zijn geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN

J. CAMU